

Wellington új barátja

Írta: Amber Healey

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

„Mindenki egyforma Istennek” (vö. 2 Nefi 26:33).

Wellington egy dobozt tartott az ölében, miközben apukája a brazil Rio de Janeiro városán keresztül vezetett az autót. Élénk sárga, kék és zöld házak mellett haladtak el. Apa egy nagy barna épület mellett parkolt le. Wellington kiszállt, és megragadott még néhány dobozt. Szappannal, zsebkendővel és egyéb hasznos holmival voltak megtöltve.

Az apukájával egy időszobába látogattak, hogy mindenféle használati cikket adjanak az ott élő idős embereknek. Wellington eleinte nagyon izgatott volt. De most már inkább izgult egy kicsit. Vajon milyenek lesznek ott az emberek?

Lehet, hogy mogorvák? Mit mond majd nekik?

Wellington követte az apukáját az épületbe. Rengeteg ember volt az időszobában. Voltak, akik járókerettel mozogtak. Voltak, akik kerekesszékekben ülve sakkoztak. Mások csak egyedül ücsörögtek.

Wellington megrángatta az apukája karját. „Apa, nem tudom, mit tegyek – suttogta. – Itt mindenki sokkal idősebb nálam! Hogyan beszélgessek velük?”

Apa mosolyogva letérdelt Wellington mellé. „Tudom, hogy itt idősebbek az emberek, és kicsit máshogy néznek

ki. De itt is mindenki Isten gyermeke, úgy, mint te! Biztos van pár érdekes történetük, amit elmesélhetnek.”

Wellington elgondolkodott ezen. Az iskolában és az Elemiben szeretett a többi gyerekekkel barátkozni. Talán itt is találhat magának barátokat!

Amíg Apa kiosztotta a dobozokat, Wellington körbesétált, és beszédbe elegyedett a teremben üldögélő emberekkel. Elénekeltek nekik néhányat a kedvenc elemis énekei közül. Nemsokára sokan együtt énekeltek és nevettek. Ez nagyon jó szórakozás volt!

Wellington körbenézett.

Észrevett egy nénit, aki egyedül ücsörgött a kanapén. Őszülő haja volt, és sok ránc.

A fiú odament hozzá, és leült mellé a kanapéra. „Szia! – üdvözölte. – Én Wellington vagyok. Téged hogy hívnak?”

A néni ránézett, és mosolygott. „Marianának” – felelte.

Wellington izgult, ezért megkérdezte tőle az első dolgot, ami eszébe jutott. „Mi a kedvenc ételed?”

Az idős néni egy pillanatra elgondolkodott. „A *pão de queijo** mindig nagy kedvencem volt” – válaszolta. (*páun-dzse-kéjzsu, brazil sajtkenyérkék)

„Nekem is pont az a kedvencem!” – lelkesedett Wellington. Imádta a pici sajtos puffancsokat.

„Itt mindenki sokkal idősebb nálam! Hogyan beszélgessek velük?”

Elkezdtek beszélgetni arról, kinek mi a kedvenc éneke, sportja és emléke. Mariana elmesélte neki, hogy milyen mókás dolgokat csinált, amikor kisgyermek volt.

„Köszönöm neked, hogy ma eljöttél ide – mondta a néni. – Nincs családom, aki látogatna, és néha nagyon nehéz új barátokat szerezni.” Mariana néni tekintete elszomorodott. „Néha teljesen egyedül érzem magam.”

Wellington hirtelen nem tudta, mit mondjon. Arra gondolt, milyen szomorú lenne, ha nem lennének barátai vagy családja, akikkel beszélgethet. Ezután eszébe jutott, mit mondott az apukája arról, hogy itt mindenki Isten gyermeke.

Mosolyogva ránézett Mariana néniire. „Amikor magányos vagyok, szeretek Mennyei Atyához imádkozni. Ő segít jobban érzem magam. Tudom, hogy soha nem vagyok egyedül, mert Őhöz mindig beszélhetek. Talán te is megpróbálhatnád!”

Mariana néni mosolygott és megölelte Wellingtont. „Köszönöm! Szerintem ez egy nagyszerű ötlet!”

Nem sokkal később Apa jött oda Wellingtonhoz, és megpaskolta a karját.

„Ideje indulni” – mondta.

„Máris?” – kérdezte Wellington.

Apa nevetett. „Ne aggódj! Jövő héten megint eljöhettek.”

Wellington ettől felvidult. Lepattant a kanapéról. „Viszlát legközelebb!” – szólt oda Mariana néninek.

Mosolyogva intett búcsút az új barátjának. Már alig várta, hogy visszajöhessen! ●

Ez a történet Brazíliában, Rio de Janeiróban esett meg. A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

